

ALBERTS DE ROŠĀ

Senie ticējumi un magnētiskais miegs

SECĪGĀS DZĪVES · 1. BURTNĪCA

No Ēģiptes līdz pirmajiem regresijas seansiem

I DAĻA · II DAĻAS 1.-2. NODAĻA

BLUSABOOKS

Senie ticējumi un magnētiskais miegs

ALBERTS DE ROŠĀ · «SECĪGĀS DZĪVES» (PARĪZE, 1911) · I DAĻA
· II DAĻAS 1.–2. NODAĻA

Katrai nodaļai — četras daļas

DE ROŠĀ VĀRDIEM

*pilns autora teksts, pārbaudīts pret 1911.
gada franču izdevumu*

VIENKĀRŠIEM VĀRDIEM

kas šajā nodaļā notiek

SVEŠVĀRDI

nodaļas jēdzieni un to skaidrojumi

KO SAKA MŪSDIENU ZINĀTNE

*hipnoze, atmiņa un tas, kas vēl nav
izskaidrots*

Vēsturisks teksts, ne pamācība.

BlusaBooks · MMXXVI

© 2026 SIA "Blusa Entertainment" (reģ. Nr. 40203726725) · BlusaBooks. Alberta de Rošā oriģinālteksts (Parīze, 1911) ir brīvi izmantojams, bet šis latviešu izdevums, tā tulkojuma rediģējums, skaidrojumi, piezīmes, ilustrācijas un izdrukājamās lapas ir autordarbs. Tos aizliegts kopēt, pavairot, izplatīt vai publiskot pilnībā vai daļām bez autora rakstiskas atļaujas. Pārkāpējiem iestājas Autortiesību likumā paredzētā atbildība. Atļaujas: contact@blusa.eu. Izdrukājamās lapas drīkst drukāt tikai personīgai lietošanai. Hipnozes eksperimenti grāmatā ir vēstures liecība, nevis pamācība; neveic tos paši.

SATURS

<i>Priekšvārds</i>	4
I Senie ticējumi	5
II Domātāji par secīgajām dzīvēm	16
III Magnētiskais miegs un fluīdiskais ķermenis	30
IV Atmiņas regresija — laurent	38
V Joséphine	58
<i>Noslēgums</i>	76
<i>Izdrukājamās lapas — divas lapas</i>	77
<i>Svešvārdu vārdnīca</i>	80

PRIEKŠVārds

Šī burtnīca atver sēriju «Secīgās dzīves» — pilnu Alberta de Rošā grāmatas *Les vies successives* («Secīgās dzīves», Parīze, 1911) latviešu tulkojumu piecās daļās.

Kas bija de Rošā. Alberts de Rošā d'Egluns (*Albert de Rochas d'Aiglun*, 1837–1914) bija franču armijas inženieru virsnieks — laikabiedri viņu sauca par pulkvedi — un vēlāk Parīzes Politehniskās skolas administrators. Viņš rakstīja par antīkās pasaules zinātņi un kara tehniku, taču plašāk pazīstams kļuva kā hipnozes un «dzīvnieku magnētisma» pētnieks. Savā muižā l'Agnélas pie Voiron, Grenoblē un Parīzē viņš gadiem ilgi iemidzināja «sensitīvos» un rūpīgi pierakstīja, ko tie runā un dara. No šiem protokoliem tapa grāmata par iepriekšējām un nākamajām dzīvēm.

Kas ir šajā burtnīcā. Autora priekšvārds; grāmatas pirmā daļa — senie ticējumi par dvēseli un atkārtotām dzīvēm (no ēģiptiešiem līdz evaņģēlijiem) un jaunāku laiku domātāju spriedumi (no Léon Denis līdz Armand Sabatier); otrās daļas I nodaļa par magnētisko miegu un «fluīdisko ķermeni»; II nodaļas sākums ar pirmajiem diviem gadījumiem — studenta Laurent dienasgrāmatu (1893) un kalpones Joséphine seansiem (1904).

Kā lasīt. Katrai nodaļai ir četras daļas. *De Rošā vārdiem* — pilns autora teksts bez saīsinājumiem, ar viņa paša zemsvītras piezīmēm. Tam seko trīs mūsu daļas: *Vienkāršiem vārdiem* — kas nodaļā īsti notiek; *Svešvārdi* — nodaļas jēdzieni, kas apkopoti arī vārdnīcā burtnīcas beigās; *Ko saka mūsdienu zinātne* — kā šos novērojumus vērtē šodien. Pats de Rošā savus eksperimentus sauc par «materiālu neapstrādātā stāvokli». Tas ir 1911. gada teksts, un tā valodu, uzskatus un seansu protokolu formu atstājam neskartu; mūsu vērtējums ir tikai mūsu daļās.

Sērijā «Secīgās dzīves»:

1 · Senie ticējumi un magnētiskais miegs 2 · Atpakaļ caur dzīvēm 3 · Vienpadsmit dzīves 4 · Astrālais ķermenis un nojautas 5 · Dvēseles evolūcija

I. NODAĻA

SENIE TICĒJUMI

DE ROŠĀ VĀRDIEM

AUTORA PRIEKŠVārds

Dvēseles nemirstība visos laikos ir bijusi filozofu pārdomu priekšmets, un lielākā daļa reliģiju to ir apliecinājušas, piesaucot paradīzes un elles esamību; taču jautājums par secīgajām dzīvēm ir radies vienīgi to prātā, kuri, neapmierinādamies ar aklumu un vienkāršotu ticību, ir meklējuši, kādi būtu visticamākie nosacījumi, lai mūžības laikā atālotu vai sodītu labos vai ļaunos darbus, kas pastrādāti tajā bezgalīgi īsajā laikā, kas ir zemes dzīve. Šīs grāmatas pirmajā daļā mēs esam atveidojuši dažus no spriedumiem, kuri mums šķituši visraksturīgākie, kā arī dažu seno ticējumu kopsavilkumu.

Iepriekšējiem spriedumiem mūsdienās ir pievienojušies eksperimenti un novērojumi, kas, galīgi neatrisinādami problēmu, tomēr sniedz ļoti nozīmīgas ziņas. Tos esam izklāstījuši 2. un 3. daļā. Otrā ir veltīta tādu eksperimentu sīkam aprakstam, kuri šķietami ir ļoti pārliecinoši, bet patiesībā ir vienīgi materiāls neapstrādātā stāvoklī; nākotnes uzdevums būs atšķirt to patiesības daļu, ko tie satur. Šo darbu neapšaubāmi atvieglos to analoģa, taču mazāk raksturīgo parādību izpēte, kuras ir trešās daļas priekšmets.

Ceturtajā daļā, visbeidzot, mēs esam centušies ienest kaut kādu gaismu šajās izpaušmēs, kur patiesais un aplamais, šķiet, saplūst kopā. Ja mēs vēl neesam pratuši atpazīt likumus, kas valda apgabalos, kurus tikai tikko sāk pētīt, tas neliedz tiem pastāvēt tāpat, kā planētu kustības šķietamā nesakarība neliedza tām paklausīt Keplera likumiem, pirms tie bija formulēti. Pagāja gadsimti, iekams cilvēks nojauta spēkus, kas viņam bija pie rokas tvaikā un elektrībā. Kā gan lai mēs brīnītos par to,

ka vēl neprotam droši izmantot psihiskos spēkus, ar kuriem apieties ir bezgalīgi smalkāk tāpēc, ka tie ir dzīvi?

PIRMĀ DAĻA. SENIE TICĒJUMI UN MŪSDIENU SPRIEDUMI

ĒGIPTIEŠI

Rakstā, ko 1895. gada 1. februārī publicēja «Revue des Deux Mondes»¹, Edouard Schuré kungs ir pētījis ēģiptiešu ticējumus par viņsauli.

¹ Revue des Deux Mondes, 1895. gada 1. februāra numurs.

Pēc nāves dvēseli augšup velkot Hermejs, tās vadošais gars, bet lejup to noturot tās ēna, kas vēl piekalta materiālajam ķermenim.

Ja tā izšķiras sekot Hermejam, tā nonāk pie zemmēness pasaules jeb Amenti robežas, ko sauc par Dzelzs mūri. Izeju no tās sargā elementārgari, kuru fluīdiskums pieņem visas dzīvnieku formas un kuri uzbrūk gan dzīvajam cilvēkam, kas ar maģijas palīdzību grib iekļūt neredzamajā, gan mirušajai dvēselei, kas grib iziet no Amenti, lai ieietu debesu apgabalā. Šos sliekšņa sargus ēģiptiešu mitoloģijā attēlo kinokefāli; Anūbiss ar šakāļa galvu ir viņu kungs; grieķi no tiem izveidoja Kerberu.

Kad dvēsele ir ārpus Amenti, tai ir pilnīga atmiņa par savām iepriekšējām dzīvēm, ko tā, izejot no ķermeņa, vēl bija atguvusi tikai daļēji.

Tad tā redz savas pagātnes kļūdas un, savas pieredzes apgaismota, dodas turp, kurp tai jādodas, un atgriežas zemes pievilkšanas sfērā. Tie, kas nocietinājušies ļaunumā tiktāl, ka zaudējuši jebkādu patiesības izjūtu, sevī ir nogalinājuši pat pēdējo atmiņu par debesu dzīvi: viņi ir pārcirtuši saikni ar dievišķo garu, viņi ir izteikuši paši savu iznīcināšanu, tas ir, savas apziņas izklīdināšanu elementos. Tie, kuros vēlme pēc labā saglabājas, taču ir ļaunuma pārvarēta, paši sevi ir notiesājuši uz jaunu un grūtāku iemiesošanos. Turpretī tie, kuros patiesības mīlestība un griba uz labo ir guvusi virsroku pār zemākajiem instinktiem, ir gatavi debesu ceļojumam, neraugoties uz saviem maldiem un pārejošajām kļūdām. Tad dievišķais gars uzņem sevī visu, kas dvēseles zemes atmiņās ir tīrs un nemirstīgs, kamēr viss aplamais, nešķīstais un iznīcīgais izšķīst Amenti kopā ar tukšo ēnu.

Tā dvēsele, izejot cauri pārbaudījumu un iemiesojumu virknei, pēc savas izvēles vai nu sevi iznīcina, vai kļūst nemirstīga.

KALDEJI

Kaldeju civilizācija varbūt ir senāka nekā ēģiptiešu civilizācija. Magi pieņēma, ka dvēsele attīstās nepārtrauktā kāpumā uz pilnību. Sākumā neapzināta, tā secīgi izgāja cauri visām dabas valstīm, pirms nonāca cilvēces pasaulē, kur tā parādās ar intelektuālajām spējām, kuras tā pamazām ieguvusi savu pagājušo eksistenci gaitā. Tai lemts attīstīties vēl tālāk un pieredzēt tūkstošiem augstāku saprāta pakāpju.

Cilvēka periodā iemiesotās dvēseles vada ferueri (férouers), kas ir ar saviem tikumiem ievērojamu mirušo dvēseles; kad dvēsele ir iemiesota, tā sev rada vairāk vai mazāk smalku, vairāk vai mazāk mirdzošu apvalku atbilstoši saviem darbiem, un to sauc par Kerdaru (tā ir indiešu Karma). Katrā eksistencē tā aizmirst savas iepriekšējās eksistences, bet saglabā savu Kerdaru ar spējām, ko tas ieguvis. Kad tā, izgājusi virkni iemiesojumu, ir sasniegusi pietiekamu tīrības pakāpi, tā vairs neiemiesojas, un tās kerdars, kļuvis par ferueru, atceras visas savas iepriekšējās eksistences.

INDIEŠI

Bhagavad-Gita jeb Svētlaimīgā dziesma, par kuru pieņem, ka tā sacerēta ap 10. gadsimtu pirms Kristus, vēsta, ka princis Ardžuna, gatavodamies doties kaujā, ienaidnieka karaspēkā atpazīst radniekus, kurus mīl, un, tā kā viņu sagrauj sāpes, domājot par to, ka cīņā viņš varētu izraisīt to nāvi, Krišna viņu mierina, atklādamas viņam pārceļošanas mācību:

«Šie ķermeņi, kas ietver dvēseles, kuras tajos mājo un kuras ir mūžīgas, neiznīcīgas un neizprotamas, ir galīgas lietas... Gan man, gan tev ir bijušas vairākas dzimšanas. Manas ir zināmas vienīgi man; bet tu savējās nezini... Tas, kas ar pārliecību atzīst manu dzimšanu un manus darbus par tādiem, kādi tie ir, pēc savas mirstīgās čaulas atstāšanas neieiet citā radībā, bet atgriežas manī pašā²...»

² Bhagavad-Gita, Ch. Wilkins un Parraud tulkojums, Parīze, 1922, 25.–52. un 53. lpp.

Indieši tic, ka secīgās dzīves rada dvēselei apvalku, ko sauc par Karmu un kas mainās uz labu vai uz ļaunu atbilstoši visiem labajiem vai ļaunajiem darbiem.

GALLI

Cēzars, runādams par galliem, saka: «... Pirmām kārtām viņi grib pārliecināt, ka dvēsele neiet bojā, un domā, ka pēc nāves tās pāriet no viena ķermeņa citā³».

3 Grāmatā *Guerre des Gaules* (Gallu karš) (VI sēj.) Cēzars, runādams par galliem, saka: In primis hoc volunt persuadere non interire animas sed ab aliis post mortem ad alios transire putant.

PLATONS

«...Pirmām kārtām visās lietās jātic likumdevējam, bet jo īpaši tad, kad viņš saka, ka dvēsele ir pilnīgi atšķirīga no ķermeņa; ka jau šajā pašā dzīvē vienīgi tā mūs padara par to, kas mēs esam; ka mūsu ķermenis ir tikai attēls, kas pavada katru no mums; un ka ar pilnu pamatu mirušo ķermeņiem ir dots simulakru vārds; ka mūsu individuālā būtne pēc savas dabas ir nemirstīga substance, ko sauc par dvēseli; ka pēc nāves šī dvēsele dodas pie citiem dieviem, lai tiem atskaitītos par saviem darbiem, kā to saka tradīcija; atskaite, kas krietnam cilvēkam ir tikpat mierinoša, cik ļaunam — biedējoša.

...Nekādā ziņā nav jātic, ka šī miesas masa, ko aizvada uz kapu, ir tā pati persona, kas mums tik dārga. Gluži otrādi, ir jāieliek prātā, ka šis dēls, šis brālis, šī persona, ko mēs apraudam un kam atdodam pēdējo godu, mūs ir atstājusi, pabeigusi un piepildījusi savu gaitu. *Les Lois* (Likumi)⁴

4 Platons, *Les lois* (Likumi), Grou tulkojums, Parīze, Garnier, b. g. XII grāmata; 491.–492. lpp.

... Ticēsim vienmēr šiem senajiem un svētajiem ticējumiem, ka dvēsele ir nemirstīga un ka pēc atbrīvošanās no ķermeņa tā sastop tiesnešus un briesmīgus sodus. *Lettres* (Vēstules)⁵

5 Platons, *Lettres* (Vēstules), Dacier un Grou tulkojums, Parīze, Charpentier, b. g. VII vēstule, 376.–377. lpp.

Tas ir ļoti sens uzskats, saka Sokrāts, ka dvēseles no zemes dodas uz mirušo valstību, ka tās no mirušo valstības atkal atgriežas uz zemes un piedzimst no mirušajiem. Ja tas patiešām tā ir un ja dzīvie no jauna dzimst no mirušajiem, kur gan tad būtu mūsu dvēseles, ja ne mirušo valstībā? jo tās nespētu, ja tās vairs